

KONSPIRASJONS- TEORIER

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

I mange år har katastrofeteorier og profetier om dommedag florert. Det beste man kan si om slike teorier er at de gjør oss oppmerksom på at jorden og hennes beboere er i en krise. Men for det meste skaper de mer frykt og oppgitthet enn tro og håp. I det siste har en ny variant av katastrofeteorien begynt å vokse seg sterk og vise muskler. Det er konspirasjonsteoriene.

romskip i bane like utenfor jorden, og de ville svippe innom en tur like før katastrofen og redde menneskene, i hvert fall de utvalgte som hadde nådd et høyt nok åndelig nivå.

Nå er jo jeg en liten enkel tyr som ikke helt kan forstå hva meningen med en slik redningsaksjon skulle være. For det første er jeg mer opptatt av å holde jorden i live, enn av å redde meg selv. For det andre har jeg jo den oppfatning at jeg i min essens er en udødelig sjel, så det føltes slett ikke noe særlig viktig å redde mitt jordiske legeme fra en slik katastrofe.

I mange år har katastrofeteorier og profetier om dommedag florert.

konspirasjonsteoriene. Verdens ledende menn (og kanskje også noen kvinner etter hvert) står i ledtog med onde krefter fra Mars, Sirius eller en eller annen fjern tåke. De minst spenstige av disse teoriene hevder at det finnes forsamlinger av jordiske mennesker, som gjennom hemmelige broderskap opprettholder sin makt og bruker alle sine ressurser på å styrke sin innflytelse og prøver å få total kontroll over jordens befolkning og innføre et diktatorisk tyranni med dem selv som ledere. I seg selv er dette ingen revolusjonerende eller nyskapende tanke. Sannsynligheten for at menn driver med maktspill bak kulissene, og at de mektige søker å styrke sin egen makt

”Vi vet at den viktigste årsaken til at mennesket har mistet sin spirituelle kontakt er frykt. Så hvordan kan rimelig utspeisa teorier som for det meste skaper følelse av frykt og håpløshet få rom til å utbre seg og tas på alvor av seriøst åndelige mennesker og i åndelige miljøer?”

En gang for lenge siden var det en ufo entusiast som fortalte meg at jorden kanskje var på vei mot sin ødeleggelse. Men vi trengte ikke å være redde for at vi skulle gå med i drag-sugget. Det lå nemlig en stor flåte med

Det beste man kan si om slike teorier er at de gjør oss oppmerksom på at jorden og hennes beboere er i en krise. Men for det meste skaper de mer frykt og oppgitthet enn tro og håp. I det siste har en ny variant av katastrofeteorien begynt å vokse seg sterk og vise muskler. Det er

og innflytelse er overveiende stor og nærmest bevist gjennom avsløringer av frimurerlosjen og andre organisasjoner som Opus Dei (katolisismens voktere) og lignende.

Men det er et stort skritt å ta fra en vanlig forståelse om hvordan

mennesker har utfoldet og opprettholdt makt i mange tusen år, til å tro på konspirasjonsteorier av galaktisk og interplanetariske dimensjoner. Hvis du er som meg, så danner tanken om at det finnes bevisstheter fra Mars som eksisterer i øgleform på astralplanet, og som kan ikle seg menneskeham i den fysiske dimensjon en følelse av maktesløshet og skrekk. Vi vet at den viktigste årsaken til at mennesket har mistet sin spirituelle kontakt er frykt. Så hvordan kan rimelig utspeisa teorier som for det meste skaper følelse av frykt og håpløshet få rom til å utbre seg og tas på alvor av seriøst åndelige mennesker og i åndelige miljøer?

I denne sammenhengen kan det være interessant å se på hva som skjer i psyken med de som lider av paranoia, eller som det heter på godt gammel norsk, forfølgelsesvanvidd.

Det som kjennetegner den paranoide er at han/hun i utgangspunktet ikke kan leve med sin egen mangel på forståelse. Til grunn for sykdommen ligger ofte en mer eller mindre rigid tankestruktur, som har behov for å forklare hvorfor saker og ting skjer.

”Akkurat som det enkelte individ kan finne årsaken til vanskelighetene og forvrengningene i sitt eget liv hos seg selv, så tror jeg at menneskeheten må finne årsak til de vanskelighetene og utfordringene vi står overfor i oss selv.”

Når man ikke kan forklare hendelser og opplevelser i den ytre verden innenfor det vanlige tankesettet, så lager man gjerne opp en helt ny virkelighet. Det paranoide tankesett er slett ikke ulogisk. Det bygger et sett av premisser og systemer som i seg selv er helt logiske, men selve basen for dette systemet er ofte løsrevet fra den normale forståelsen av virkelighet. Et annet kjennetegn ved paranoia er at man gjerne føler seg hjelpeløs overfor store krefter man ikke kan håndtere. Årsaken er selvfølgelig at man leter etter årsaken til vanskeligheter og problemer i livet utenfor en selv. Siden jeg er snill og uskyldig, så må det være noen annens feil. Så går man i vei med å konstruere mer eller mindre vakleворne utgaver av virkeligheten som understøtter ens egen uskyld, man er som oftest offer for noen andres ondskap eller mørke hensikter. Et annet umiskjennelig trekk med paranoia er et underliggende mindreverdigetskompleks. Man føler seg hjelpeløs og ubetydelig, så hva hjelper bedre til å bygge opp under egoet enn å forestille seg at en masse mennesker gjør en masse mer eller mindre uforklarlige ting bare for

å plage, drepe eller skade akkurat deg. Den tidligere ubetydelige og hjelpeløse personen befinner seg plutselig som midtpunkt i et gigantisk drama. For det meste gjennomskues de paranoide av andre og dramaet forblir på innsiden av deres egne hjerner. Men noen ganger er hele det paranoide komplekset så godt konstruert at man klarer å dra med seg andre grensetilfeller inn i den mer eller mindre psykotiske virkeligheten. Hele folkeslag synes til tider å lide av kollektive paranoide vrangforestillinger. Det finnes med andre ord en individuell paranoia, som kan illustreres på en ironisk måte med uttrykket; ”Hjelp, de paranoide er etter meg.”

Den andre typen som springer ut fra den kollektive bevisstheten er på mange måter langt farligere og vanskeligere å gjennomskue enn den individuelle lidelsen. Personen som lider av kollektiv paranoia kan godt være helt logisk og fornuftig når det gjelder den private sfære, mens det tar helt av når han/hun snakker på vegne av menneskeheten, Gud eller bare uttaler seg sånn ganske alminnelig om forskjellige mystiske konspirasjonsteorier. Som nevnt

er mindreverdigetskomplekser en av de viktigste bakteppene for utbrudd av paranoia, og hva styrker vel selvfølelsen mer enn å være den som avslører og egenhendig står frem som en modig ridder i bekjempelsen av kollektiv ondskap og sammensvergelse mot menneskeheten.

Uansett hvor mye disse latterliggjøres eller motsies og diskuteres med, så er det hele bare et ledd i de onde krefters plan om nettopp å latterliggjøre dem. Igjen befinner vår konspirasjonshelt seg midt i det paranoide smørøyet, som ensom ridder og lidende offer i kamp mot galaksens onde krefter. De ser seg selv som en slags kosmisk kriger som kjemper for sannhet og fred, mens de i virkeligheten svært ofte er mer eller mindre deliriske don quijoter i kamp med sine egne oppdiktede vindmøller. Vent et øyeblikk! Hvem er jeg som kan påstå dette og tro jeg vet svaret og har rett!

Vel, jeg aner faktisk ikke om jeg har rett eller ikke. Så mangt er mulig, og kanskje vi ligger og sover i som sild lake og bare drømmer at vi finnes? Kanskje er alle dere andre roboter og

bare jeg virkelig? Når vi slipper taket i det trygge materielle verdensbildet blir selvfølgelig alt mulig... men alt blir ikke like sannsynlig. Hver og en av oss må selvfølgelig finne sin egen vei til sannheten. Jeg bare påpeker sterke likhetstrekk mellom den tilstanden som kalles forfølgelsesvanvidd og den fremstillingen av virkeligheten som de fleste konspirasjonsteorier, spesielt de av interplanetarisk dimensjon, kan fremvise. For meg personlig er det også en annen grunn til å ikke bry meg noe særlig om disse teoriene. I tråd med virkelighetsopplevelsen til de paranoide, så ligger årsaken til elendigheten så langt utenfor ens personlige rekkevidde at man ikke kan gjøre noe med den. Følelsen av maktesløshet har en tendens til å stige, mens man kjemper mot vindmøllene. De paranoide prøver fortvilet å få andre til å forstå hva som virkelig foregår, men er selvfølgelig dømt til å mislykkes, siden de som konspirerer er så utpekulerte at en hver fremstilling av virkeligheten (slik den paranoide ser den) virker ganske sinnssyk for den som ikke virkelig forstår hva som foregår.

Jeg personlig har verken tid,

lyst eller ønske om å innfanges i kampen for å avsløre at de virkelige kreftene bak problemene på planeten er onde reptiler fra Mars eller genmanipulerte aliens fra andre steder. Akkurat som det enkelte individ kan finne årsaken til vanskelighetene og forvrengningene i sitt eget liv hos seg selv, så tror jeg at menneskeheten må finne årsak til de vanskelighetene og utfordringene vi står overfor i oss selv. Jeg trenger i hvert fall ikke å støtte meg til forestillingen om at noen onde krefter utenifra herser med oss, for å forstå at vi har en tendens til å lage helvete her nede på vårt lille jordiske paradisi. Er ikke dette bare et forsøk på å frata menneskeheten ansvar for sine egne handlinger, akkurat som en paranoid prøver å slippe unna ansvaret for sine? Vi mennesker er helt klart og uten tvil i stand til å gjøre det meste galt på egen hånd, helt uten hjelp utenifra. Og en av grunnene til at vår kontakt med utenomjordiske skapninger har såpass lav frekvens som den har, er antagelig at vi må innse og løse vår egen kollektive paranoia og schizofreni, før vi er klar til å slippes inn i det galaktiske selskap.